

Δημιουργία φωτο: Jo Di Graphics

του **Αντώνη Δραγανίγου**

Ολα δείχνουν ότι βαδίζουμε σε νέα συμφωνία μνημονιακού αντιλαϊκού χαρακτήρα. Μια συμφωνία διατήρησης και διαιώνισης του καθεστώτος της επιτροπείας. Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενό της, σύμφωνα με τα όσα έχουν γίνει έως τώρα γνωστά, προκύπτει πως επεκτείνεται η φοροκλοπή στους εργαζόμενους μέσω των αυξημένων εσόδων από τον ΦΠΑ, εξοβελίζεται το αφορολόγητο των 12.000 ευρώ, ενώ διαιωνίζεται το απαράδεκτο καθεστώς φοροαπαλλαγών του κεφαλαίου. Επίσης, παίρνονται νέα επώδυνα μέτρα στο ασφαλιστικό, προχωράνε μαζικές ιδιωτικοποιήσεις, ενώ τα όποια μέτρα «ανακούφισης» παραπέμπονται στο μέλλον της διαπραγμάτευσης με τους «θεσμούς».

Οι εξελίξεις αυτές είναι πολύ σοβαρές. Πέντε χρόνια αντιμνημονιακού αγώνα, απεργιών και συγκρούσεων σφραγίστηκαν τελικά από ένα κεντρικό ερώτημα: Αν για να καταργηθούν τα Μνημόνια απαιτείται ρήξη με το πλαίσιο των δανειστών και του κεφαλαίου ή αν γίνεται μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της ΕΕ, με διαπραγμάτευση και σε συμφωνία μαζί τους.

Οι τέσσερις αυτοί μήνες κατασταλάζουν πια σε πλούσια συμπεράσματα για τους εργαζόμενους: Πρώτον, οι λεγόμενοι «θεσμοί» της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ δεν είναι παρά στυγνοί εκβιαστές, εκπρόσωποι των τραπεζιτών και των πολυεθνικών. Δεύτερον, ο δρόμος των «διαπραγματεύσεων» μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της ΕΕ οδηγεί σε διαρκείς υποχωρήσεις και συμβιβασμούς, σε αποδοχή του μνημονιακού πλαισίου. Τρίτο, δεν μπορεί να υπάρξει πολιτική προς το συμφέρον και των δανειστών και του λαού, και του κεφαλαίου και των εργαζομένων. Αποτελεί αυταπάτη η λογική του ΣΥΡΙΖΑ «ούτε ρήξη ούτε υποταγή».

Τέταρτον, το δίλημμα δεν είναι ανάπτυξη-ύφεση αλλά υποταγή ή ρήξη με τον «καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης». Η λογική που προσβλέπει σε καπιταλιστική ανάπτυξη, στηριγμένη στους «υγιείς» επιχειρηματίες και τους τραπεζίτες, οδηγεί σε νέο γύρο αντιλαϊκών μέτρων, διότι το κεφάλαιο θέλει μεροκάματα και συνθήκες εργασίας Κίνας και έχει σαν στρατηγική του την ευρωζώνη και την ΕΕ.

Στηριγμένοι πάνω σε αυτά τα συμπεράσματα, με εκτίμηση ότι το πολιτικό ρήγμα που άνοιξε στη χώρα μας δεν έχει κλείσει, με εμπιστοσύνη ότι υπάρχουν μεγάλα κομμάτια του λαού που θέλουν ρήξη με τους δανειστές ενώ η εργαζόμενη πλειοψηφία δεν θέλει μια νέα, μνημονιακή,

ταπεινωτική συμφωνία, πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις στην ανάπτυξη ενός μεγάλου, πολιτικοποιημένου και ενωτικού κινήματος εργαζομένων, λαού και νεολαίας για να μην περάσει η νέα μνημονιακού χαρακτήρα συμφωνία, να διακοπούν οι διαπραγματεύσεις, να υπάρξει ρήξη με ευρωζώνη και ΕΕ τώρα! Πρέπει να διεκδικήσουμε επιθετικά τα ζωτικά αιτήματα του κινήματος για αυξήσεις στους μισθούς, δουλειά, παιδεία, ελευθερία, χωρίς αναμονή· να μη δοθεί ούτε ευρώ στους τοκογλύφους – δανειστές, παύση πληρωμών, διαγραφή του χρέους· εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση με εργατικό έλεγχο, προστασία στις λαϊκές αποταμιεύσεις, έλεγχος στην κίνηση κεφαλαίων· άμεση δραστηκή φορολογία στο κεφάλαιο και στον συσσωρευμένο πλούτο.

Χρειάζεται σαφής πολιτικός στόχος να μην περάσει η νέα συμφωνία, με ανάπτυξη κινητοποιήσεων, απεργιών με λογική και φιλοδοξία πανεργατικού παλλαϊκού αγώνα. Για να εκδηλωθεί σε κάθε περίπτωση ένα ισχυρό κίνημα εναντίον της, να πληγωθεί σοβαρά η κυβερνητική πολιτική της υποταγής, να ενισχυθεί το αγωνιστικό μέτωπο αντεπίθεσης, αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής και οι πολιτικές ανακατατάξεις προς τα αριστερά, έτσι ώστε να δημιουργείται η «μαγιά» εκείνη που θα παίξει πρωτοπόρο ρόλο στη νέα φάση ενός παρατεταμένου αγώνα για την ανατροπή του μαύρου μετώπου κεφαλαίου- ΕΕ-ΔΝΤ, το άνοιγμα του δρόμου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Στην κατεύθυνση αυτή είναι αναγκαίο όλες οι μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς και του κινήματος να δράσουν από κοινού και να συμβάλουν στους παραπάνω σκοπούς. Η ρήξη με ΕΕ-ΔΝΤ και κεφάλαιο απαιτεί ρήξη και με την κυβερνητική πορεία και πολιτική, που πρέπει να ηττηθεί από αριστερά, πρώτα από όλα μέσα στους εργαζόμενους, για να μη φτάσει να υπογράψει και να ψηφίσει τη νέα συμφωνία.

Δεν αρκεί σήμερα η ανάπτυξη κινητοποιήσεων και αγώνων με τον τρόπο που τους προωθεί το ΚΚΕ. Στο πλαίσιο που προωθεί το ΠΑΜΕ για την κινητοποίηση στις 11 Ιούνη λείπει ο κεντρικός πολιτικός στόχος για συνολική ρήξη με ΕΕ-ΔΝΤ-κεφάλαιο, λείπει ο στόχος για άμεση παύση πληρωμών στους δανειστές και υπάρχουν μόνο τα άμεσα οικονομικά αιτήματα. Έτσι όμως το κίνημα δεν ανοίγει άλλο δρόμο στην κοινωνία και είναι ταυτόχρονα ευάλωτο, τόσο στην κυβερνητική προπαγάνδα περί μονόδρομου όσο και στη δεξιά αντιπολίτευση!

Το δικό μας ενωτικό κάλεσμα για κοινή δράση, για ένα πολιτικοποιημένο κίνημα απευθύνεται πλατιά στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Απευθύνεται ειδικά στις δυνάμεις και τα ρεύματα της πολιτικής συνεργασίας και της εκτός των τειχών Αριστεράς, στο ΚΚΕ με επιμονή και σχέδιο ώστε να ξεπερνιέται η διχαστική τακτική του, σε δυνάμεις ΣΥΡΙΖΑ που διαφωνούν με απαίτηση να μην κλείσουν τα μάτια και να μη βάλουν πλάτη στην πράξη στο

πέραςμα της συμφωνίας, μένοντας σε διαφωνία μόνο στα λόγια, όπως φαίνεται πως κάνουν οι ηγεσίες της εσωκομματικής αριστερής διαφοροποίησης.

Ο αγώνας αυτός ενάντια στο νέο Μνημόνιο πρέπει να συνδεθεί, αφενός με τους οικονομικούς, κλαδικούς ή για επιμέρους θέματα αγώνες ώστε να επιβληθούν μονομερώς κατακτήσεις ενάντια στα όρια της συμφωνίας, και αφετέρου με το ιο συνολικό αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και τον άλλο δρόμο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, που σήμερα έρχονται επιτακτικά στο προσκήνιο.

Πηγή: prin